توسعه ایرانی
روزنامه صبح
سیاسی، اجتماعی، اقتصادی
صاحب امتیاز: موسسه اطلاع‌رسانی و خبرگزاری ایلنا
مدیرمسئول: مسعود حیدری
زیر نظر شورای سردبیری
مدیر بازرگانی و روابط عمومی: مرتضی بلوکی
چاپ: کار و کارگر ۶۶۸۱۷۳۱۷
نشانی تحریریه: تهران، خیابان انقلاب، خیابان دانشگاه، نرسیده به روانمهر، پلاک ۱۳۲
تلفن تحریریه: ۶۶۹۵۶۶۰۰(۰۲۱)
نشانی سایت: toseeirani.ir
اینستاگرام: @tosee_irani
ایمیل: toseirani@gmail.com

اتفاق روز

نگاهی به شرایط رقبای ایران پیش از شروع جام جهانی

وضعیت قرمز

نازنین دشتی

ساعت شنی جام جهانی ۲۰۲۶ به آخرین دانه‌های خود رسیده است. کمتر از یک هفته دیگر، سوت آغاز بزرگ‌ترین کارزار فوتبال جهان در قاره آمریکا به صدا درمی‌آید و بوی باروت و چمن خیس، اتمسفر را پر خواهد کرد. در حالی که تیم ملی ایران هنوز در هزارتوی دیوان‌سالاری و معمای صدور ویزا سرگردان است و اخبار از وعده‌های بلندپروازانه کادر فنی برای عبور از مرحله گروهی و حتی صعود به یک‌هشتم نهایی حکایت دارد، واقعیت‌های عریان و بی‌رحم گروه G در حال شکل‌گیری است. وقتی از لنز یک تحلیل‌گر بی‌طرف و به دور از هیاهوهای رسانه‌ای به نقشه راه نگاه کنیم، تصویر متفاوتی از رقبای ایران نمایان می‌شود؛ تصویری پر از سایه‌روشن‌های دلهره‌آور که نشان می‌دهد صعود، در مستطیل سبز رقم می‌خورد نه در تیتر روزنامه‌ها.

نخستین حریف ایران در بامداد ۲۶ خرداد، تقابل با تیمی است که روی کاغذ، ضعیف‌ترین حلقه جام به شمار می‌رود. نیوزیلند، ایستاده بر پله ۸۵ جهان، با کوله‌باری از بحران پا به مسلخ جام جهانی می‌گذارد. یک برد، یک تساوی و هفت شکست متوالی در ۱۰ بازی اخیر، از جمله باخت تحقیرآمیز برابر هائیتی، تصویر تیمی ویران‌شده و بی‌دفاع را مخابره می‌کند. قرار گرفتن آنها برابر انگلیس در آخرین دیدار تدارکاتی، احتمالا ضربه نهایی را بر پیکر نیمه‌جان روحیه این تیم وارد خواهد کرد. اما در دنیای تاریک و غیرقابل پیش‌بینی فوتبال، تیمی که چیزی برای از دست دادن ندارد، خطرناک‌ترین موجود زمین است. آیا این بحران عمیق، نیوزیلند را به یک قربانی دست‌وپابسته برای شاگردان قلعه‌نویی تبدیل می‌کند، یا آنها در تاریک‌ترین نقطه ناامیدی، انتحاری‌ترین بازی خود را به نمایش خواهند گذاشت؟ پیروزی در این دیدار برای ایران، نه یک دستاورد تاثیرگذار که یک الزام قطعی برای بقاست. لغزش در این بازی، حکم مرگ زودهنگام رویاهای تیم ملی را امضا خواهد کرد.

اگر نیوزیلند زنگ تفریح یا تله‌ای پنهان باشد، دومین رقیب ایران یک هیولای تمام‌عیار است. بلژیک با فرمی ترسناک و بدون کوچک‌ترین تزلزلی به سمت جام خیز برداشته است. ۱۲ بازی بدون شکست، شامل هشت پیروزی و چهار تساوی، نشان از تیمی دارد که مفهوم باخت را در ماه‌های منتهی به جام جهانی از ذهن خود پاک کرده است. پیروزی قاطع آنها برابر کرواسی، زنگ خطری بلند برای تمام تیم‌های گروه بود. تقابل با شیاطین سرخ فوتبال اروپا، جایی است که ادعاهای صعود و عیار واقعی تاکتیک‌های کادر فنی در کوره آتشین واقعیت ذوب خواهد شد. بلژیک با نظم آهنین و ستاره‌هایی که هر لحظه قادر به تغییر نتیجه هستند، حکم یک دیوار بتنی را برای تیم ملی دارد. امتیاز گرفتن از این ماشین بی‌نقص، مستلزم یک نمایش بدون اشتباه، صبورانه و مرگبار در ضدحملات است؛ نمایشی که تیم ملی در دیدارهای اخیر تدارکاتی‌اش نشانی از آن نداشته است.

اگر معادلات طبق پیش‌بینی‌ها پیش برود و ایران و مصر چشم به رتبه دوم گروه داشته باشند، دیدار آخر تبدیل به یک نبرد تمام‌عیار برای بقا خواهد شد. یاران محمد صلاح برخلاف ایران که به دیدارهای پشت درهای بسته و رقبای درجه چندم بسنده کرده است، مسیر آماده‌سازی خود را با قدم زدن در میان غول‌ها طی کرده‌اند. تیمی که اسپانیا را متوقف می‌کند، عربستان را در هم می‌کوبد، روسیه را شکست می‌دهد و در آخرین گام برای سنجش عیار خود بی‌باکانه به مصاف برزیل می‌رود، تیمی نیست که با یک استراتژی ساده تسلیم شود. مصر زخمی از ناکامی‌های گذشته در جام ملت‌های آفریقا، با انگیزه‌ای دوچندان برای اعاده حیثیت پا به میدان می‌گذارد. آنها در کوران بازی با بزرگان آب‌دیده شده‌اند و این تجربه گران‌بها، آنها را به رقیبی به شدت زهرآگین و هوشمند تبدیل کرده است. این دیدار، جای اشتباهات فردی یا تعویض‌های احساسی نخواهد بود.

جام جهانی صحنه اثبات است، نه رویاپردازی. در حالی که رقبای ایران با برنامه‌ریزی‌های دقیق، فرم ایده‌آل و رویارویی با حریفان قدرتمند، تیغ‌های خود را برای نبرد تیز کرده‌اند، تیم ملی باید هر چه زودتر از پیله حواشی، کمپ‌های مرزی و بلاتکلیفی خارج شود. صعود از این گروه، با وجود قرعه‌ای که شاید فریبنده به نظر برسد، نیازمند عبور از مسیر پرالتهابی است که کوچک‌ترین لغزش در آن، تاوانی به سنگینی یک حسرت چهارساله دیگر به همراه خواهد داشت.

مرثیه‌ای برای یک تیم ملی عجیب

تاریک‌خانه‌ای در آنتالیا

آریا طاری

وقتی پرده‌های نمایش در سراسر جهان برای آماده‌سازی جام جهانی ۲۰۲۶ بالا می‌رود و تیم‌های مدعی زیر نورافکن‌های خیره‌کننده ورزشگاه‌های مدرن، آخرین تاکتیک‌های خود را به رخ میلیون‌ها بیننده تلویزیونی می‌کشند، تیم ملی فوتبال ایران ترجیح می‌دهد در تاریکی مطلق حرکت کند. در حالی که رقبا در دیدارهای دوستانه پرزرق و برق به مصاف هم می‌روند، شاگردان امیر قلعه‌نویی در کمپ تمرینی تایتانیک آنتالیا، پشت درهای بسته و به دور از چشم هر دوربین و خبرنگاری، یک پیروزی مخفیانه ۲ بر صفر مقابل مالی دشت می‌کنند. وقتی به پازل اتفاقات این روزهای فوتبال ایران نگاه می‌کنیم، جز یک کمدی تلخ و یک نمایشنامه درام‌اتیک چیزی نمی‌بینیم. تیمی که همه چیزش به همه چیزش می‌آید؛ از اردوهای مخفیانه‌اش گرفته تا پیرمردهایی که برای ثبت یک جام جهانی دیگر در کارنامه‌شان به صندلی‌های تیم ملی چنگ زده‌اند. از تعویض‌های سوررئال خط‌خورده‌ها تا معمای ویزا و کمپی در حاشیه مرزهای مکزیک.

چرا درهای بسته؟ این نخستین سوالی است که ذهن هر ناظر منصفی را درگیر می‌کند. در فاصله چند روز تا آغاز مهم‌ترین تورنمنت فوتبال جهان، پنهان کردن تیمی که قرار است به مصاف رقبا برود، چه معنایی دارد؟ آیا کادر فنی تیم ملی در حال طراحی یک تاکتیک فوق محرمانه است که نباید چشم هیچ جاسوسی به آن بیفتد؟ یا شاید دلیل اصلی، فرار از تیغ تیز انتقاداتی است که ممکن است با پخش زنده بازی و نمایان شدن ضعف‌های مفرط ساختاری، بر سر تیم آوار شود؟

بازی با مالی، با همان ترکیب همیشگی و قابل پیش‌بینی آغاز شد. ترکیبی که در آن علیرضا بیرانوند، شجاع خلیل‌زاده، علی نعمتی و دیگر چهره‌های آشنا، بدون کوچک‌ترین تهدیدی برای جایگاه‌شان، به میدان رفتند. گل اول در دقیقه ۱۲ روی ضربه سعید عزت‌اللهی به ثمر رسید. بازیکنی که به همراه میلاد محمدی و سامان قدوس، پس از رهایی نسبی از بند مصدومیت، تنها یک نیمه در زمین حضور داشتند تا مثلا آمادگی‌شان را به رخ بکشند. در نیمه دوم، رامین رضاییان، مدافع راست پا به سن گذاشته اما آماده این روزها، وارد زمین شد و در دقیقه ۵۵ اختلاف را دو برابر کرد. رضاییان که انگار تنها نقطه روشن این روزهای تیم است، با فرم مطلوبش بار دیگر نشان داد که چرا کادر فنی نمی‌تواند از نام او بگذرد. اما این درخشش‌های فردی، سرپوشی بر یک حقیقت تلخ‌تر است؛ ما تیمی از ستاره‌های دیروزیم که برای فردای فوتبال ایده‌ای نداریم.

فوتبال جهان به سمت پویایی، دوندگی بی‌امان و تزریق خون تازه حرکت می‌کند، اما در تیم ملی ایران، زمان متوقف شده است. لیست ۲۶ نفره مسافران جام جهانی، بیش از آنکه شبیه به یک ارتش آماده برای فتح آینده باشد، شبیه به یک گردهمایی تجدید دیدار برای پیشکسوتان است. جوان‌هایی که می‌توانستند در این تورنمنت بزرگ آبدیده شوند و آینده یک دهه فوتبال ایران را تضمین کنند، یکی پس از دیگری خط خوردند تا پیرمردها یک جام جهانی دیگر را به رزومه کاری خود اضافه کنند.

وقتی به میانگین سنی ترکیب اصلی و حتی تعویضی‌ها نگاه می‌کنیم، بوی کهنگی به مشام می‌رسد. اصرار به استفاده از مهره‌هایی که سال‌هاست به سقف توانایی خود رسیده‌اند و در تورنمنت‌های قبلی نیز معجزه‌ای خلق نکرده‌اند، نشان از یک محافظه‌کاری کشنده در تفکرات کادر فنی دارد. در این تیم، جوان بودن نه یک مزیت که یک جرم نابخشودنی است. آنها باید بیرون بمانند، تماشا کنند و حسرت بخورند تا مبادا جایگاه خدشه‌ناپذیر نام‌های بزرگ به خطر بیفتد.

اما عجیب‌ترین، بی‌منطق‌ترین و تاریک‌ترین نقطه بازی با مالی، نه پشت درهای بسته بودن آن بود و نه گلزنی تکراری‌ها. شاهکار کادر فنی در دقایق ۷۷ و ۸۰ رقم خورد. جایی که هادی حبیبی‌نژاد و امیرحسین محمودی وارد زمین شدند. اجازه بدهید این اتفاق را دوباره مرور کنیم؛ تیم ملی در آخرین بازی تدارکاتی خود پیش از جام جهانی، دیداری که باید فرصتی برای هماهنگی نهایی ۱۱ مرد اصلی یا محک زدن جانشینان مستقیم آنها باشد، به بازیکنانی بازی می‌دهد که از فهرست نهایی خط خورده‌اند! محمودی ۱۹ ساله که امید زیادی برای سفر به آمریکا داشت، از لیست کنار گذاشته شد، اما در تصمیمی که در تاریخ فوتبال بی‌سابقه است، در بازی دوستانه به میدان می‌رود. هادی حبیبی‌نژاد، ستاره چادرملو که پس از اردوهای پیاپی بالاخره در لحظه آخر قلم قرمز روی نامش کشیده شد، در دقیقه ۷۷ وارد زمین می‌شود تا اولین بازی ملی‌اش را انجام دهد. این چه نوع پاداشی است؟ آیا تیم ملی یک بنگاه خیریه برای توزیع بازی ملی جهت دلجویی از خط‌خورده‌هاست؟ وقتی قرار نیست این بازیکنان در جام جهانی به میدان بروند، چه دلیلی برای حضور آنها در پازل تاکتیکی مهم‌ترین بازی دوستانه وجود دارد؟ این تصمیم، توهین به شعور تاکتیکی فوتبال است. این یعنی کادر فنی هیچ برنامه مشخصی برای دقایق پایانی بازی و شبیه‌سازی شرایط بحرانی مسابقات پیش رو نداشته است و صرفا خواسته‌اند یک عکس یادگاری و یک بازی ملی در کارنامه این جوانان جامانده از پرواز، ثبت کنند.

عجیب‌ترین، بی‌منطق‌ترین و تاریک‌ترین نقطه بازی با مالی، نه پشت درهای بسته بودن آن بود و نه گلزنی تکراری‌ها. شاهکار کادر فنی در دقایق ۷۷ و ۸۰ رقم خورد. جایی که هادی حبیبی‌نژاد و امیرحسین محمودی وارد زمین شدند. دو بازیکنی که از فهرست نهایی جام جهانی خط خورده‌اند!

و در کنار اینها، معمای امیرحسین حسین‌زاده را کجای دل‌مان بگذاریم؟ آقای گل لیگ برتر که در شروع نیمه دوم جای مهدی طارمی را می‌گیرد و در پست مهاجم سایه به کار گرفته می‌شود، ناگهان در دقیقه ۷۷ تعویض می‌شود تا جای خود را به همان خط‌خورده‌ها (حبیبی‌نژاد) بدهد. بدون هیچ گزارش مصدومیتی، بازیکنی که به عنوان تعویضی وارد شده، بیرون کشیده می‌شود. ترافیک بی‌هدف تعویض‌ها و بی‌برنامگی در استفاده از بازیکنان در این تاریک‌خانه آنتالیا موج می‌زند.

در حالی که تیم در حال انجام مانورهای بی‌هدف است، بخش پزشکی تیم ملی مشغول صدور بیانیه و شفاف‌سازی است. روزبه چشمی، مهدی ترابی، دنیس اکرت و محمد محبی، غایبان بزرگ این بازی بودند. چشمی که در همان اولین جلسه تمرینی در آنتالیا همسترینگش یاری نکرد، وضعیت مبهمی دارد و ترابی با مصدومیت دوقلوی پا درگیر است. محبی و اکرت نیز درگیر برنامه‌های پیشگیرانه هستند. وقتی تیمی با این حجم از مصدومیت‌ها و ملاحظات پزشکی راهی تورنمنتی در سطح جام جهانی می‌شود، یعنی زنگ خطر مدت‌هاست که به صدا درآمده است. آیا این بازیکنان اصلا به دیدار نخست برابر نیوزیلند خواهند رسید؟ آیا کادر فنی مجبور نخواهد شد با ترکیبی دست‌وپاشکسته پا به میدان بگذارد؟ این ابهامات، سایه سنگینی بر سر تیمی انداخته که حتی کاپیتانش، علیرضا جهانبخش، همچنان اسیر مصدومیت است و نامش حتی در بین ۹ تعویض تیم برابر مالی دیده نشد.

اما اگر فکر می‌کنید عجیب‌ترین بخش ماجرا تعویض‌ها یا پنهان‌کاری‌ها بوده است، سخت در اشتباهید. بزرگ‌ترین کمدی این روزها، در لجستیک و مدیریت کلان فدراسیون فوتبال در حال رخ دادن است. جام جهانی در ایالات متحده آمریکا (به همراه کانادا و مکزیک) برگزار می‌شود. تیم ملی ایران، به عنوان یکی از تیم‌های حاضر در این مسابقات، هنوز ویزا ندارد! در حالی که تیم‌های دیگر در کمپ‌های مجهز کشورهای میزبان مستقر شده‌اند و در حال تطبیق خود با شرایط آب‌وهوایی و اتمسفر مسابقات هستند، تیم ملی ایران چمدان‌هایش را می‌بندد تا راهی شهر تیخوانا در مکزیک شود. تیخوانا، شهری در مرز مکزیک و آمریکا؛ نمادی از پشت در ماندن. تیمی که قرار است در بزرگ‌ترین رویداد ورزشی جهان بازی کند، حالا باید در کمپ‌های مرزی، در انتظار مهر ویزا بنشیند و روزهای طلایی آماده‌سازی خود را فدای سوءمدیریت و انفعال دیپلماتیک مدیران فدراسیون کند. رفتن به تیخوانا یعنی پذیرش آوارگی. یعنی ما حتی نتوانسته‌ایم ساده‌ترین پیش‌نیاز حضور در یک تورنمنت، یعنی گرفتن ویزا و رزرو کمپ در کشور میزبان را به درستی انجام دهیم. این تصویر، استعاره‌ای بی‌نقص از حال و روز فوتبال ماست؛ همیشه پشت مرزها گیر کرده‌ایم، همیشه در انتظاریم و همیشه در آخرین لحظات با استرس و اضطراب به دنبال راه چاره می‌گردیم.

بزرگ‌ترین کمدی این روزها، در لجستیک و مدیریت کلان فدراسیون فوتبال در حال رخ دادن است. جام جهانی در ایالات متحده آمریکا (به همراه کانادا و مکزیک) برگزار می‌شود. تیم ملی ایران، به عنوان یکی از تیم‌های حاضر در این مسابقات، هنوز ویزا ندارد!

ایران دو - مالی صفر. یک تیتر خشک و خالی برای ثبت در آرشیو. اما در پس این نتیجه، تیمی ایستاده است که با کوله‌باری از مصدومان، با پیرمردهایی خسته که به صندلی‌های‌شان میخکوب شده‌اند، با جوانانی که در اوج بی‌رحمی از پرواز جامانده‌اند اما برای دلخوشی در دقایق تلف‌شده بازی داده می‌شوند و با کاروانی بی‌ویزا که باید در مرزهای مکزیک سرگردان باشد، به سوی آمریکا می‌رود. این تیم ملی، بیشتر شبیه به یک سریال معمایی و تاریک است که در هر قسمتش گره‌ای کورتر به داستان اضافه می‌شود. ما با چشمانی بسته و درهایی قفل‌شده به سوی روشنایی خیره‌کننده جام جهانی می‌رویم، به امید آنکه در آنجا، اتفاقات به شکل معجزه‌آسایی به نفع ما رقم بخورد؛ غافل از اینکه معجزه، مدت‌هاست که از فوتبال این دیار رخت بربسته است.

چهره به چهره

بازیکنانی که با صفر بازی ملی به جام جهانی می‌روند

مسافران اشباح

نگار رشیدی

در فضای غبارآلود و تاریک‌خانه‌ای که این روزها به نام تیم ملی فوتبال ایران می‌شناسیم، هر تصمیمی پتانسیل تبدیل شدن به یک شگفتی تلخ را دارد. تیمی که بدون ویزا در برزخ سفر به آمریکا دست و پا می‌زند و قرار است اردویش را در مرزهای مکزیک و شهر تیخوانا برپا کند، تیمی که درهای کمپ آنتالیا را به روی همه می‌بندد تا مبادا کسی ضعف‌هایش را پیش از موعد فریاد بزند، حالا پرده‌ای دیگر از نمایش سوررئال خود را رونمایی کرده است؛ صدور بلیت جام جهانی برای بازیکنانی که حتی یک دقیقه هم پیراهن تیم ملی را در یک مسابقه رسمی یا دوستانه بر تن نکرده‌اند! باید اعتراف کرد که این سطح از هنجارشکنی در اصول اولیه فوتبال، از عجایب روزگار است. در تورنمنتی که بزرگ‌ترین آوردگاه ستارگان و بی‌رحم‌ترین مسلخ برای تیم‌های ناآماده است، ما با داستانی خالی از منطق و چمدان‌هایی پر از ابهام راهی می‌شویم. دنیس درگاهی و دانیال ایری، دو مسافر نامرئی این پرواز هستند؛ بازیکنانی که نام‌شان در فهرست نهایی مسافران ۲۰۲۶ حک شده، اما رزومه ملی‌شان یک صفحه سفید و دست‌نخورده است.

دانیال ایری بدون شک یکی از پدیده‌های قابل احترام بیست‌وپنجمین دوره لیگ برتر بود. درخشش او در مسابقات داخلی، نوید ظهور یک مدافع آینده‌دار را می‌داد. دعوت او به اردوی ترکیه نیز پاداشی منطقی برای این عملکرد بود. اما داستان از جایی به یک کمدی سیاه تبدیل می‌شود که این پدیده، در میان انبوه مدافعان میانی و راست تیم ملی، در دو بازی دوستانه مقابل گامبیا و مالی حتی یک ثانیه هم فرصت حضور در زمین را پیدا نکرد. بهانه‌ها آماده است؛ آسیب‌دیدگی جزئی در بازی با گامبیا و درخشش در بازی‌های درون اردویی. اما آیا جام جهانی، میدانی است که بتوان بازیکنی را صرفا بر اساس تکل زدن روی پای هم‌تیمی‌هایش در تمرینات بسته و پشت درهای قفل‌شده محک زد؟ وقتی پیراهن تیم ملی در مسابقات دست‌گرمی درون اردویی دوخته می‌شود، اعتبار بازی‌های تدارکاتی و سنجش عیار بازیکنان در شرایط مسابقه چه معنایی پیدا می‌کند؟ ایری جوان، ناخواسته قربانی سیستمی شده است که به جای آبدیده کردن او در کوران بازی‌های دوستانه، او را مستقیم به دل طوفان می‌فرستد؛ تصمیمی که بیش از آنکه شجاعانه باشد، بوی انفعال و سردرگمی می‌دهد. ماجرای دنیس درگاهی، بازیکن استاندارد لیژ بلژیک، بعد دیگری از این بی‌نظمی ساختاری را نمایان می‌کند. بازیکنی با رزومه‌ای قابل اعتنا در اروپا (اسپانیا، هلند و بلژیک) که پس از سال‌ها به عنوان یک استعداد دوتابعیتی به رادار تیم ملی اضافه شد. اما پروسه اداری و تابعیت او چنان با تاخیر و فرسایش همراه شد که او عملا فرصت حضور در فیفادی‌های قبلی را از دست داد. درگاهی با پاسپورت ایرانی‌اش بالاخره به اردوی ترکیه رسید و روی نیمکت نشست تا تماشاگر بازی‌های تدارکاتی باشد. کادر فنی بدون آنکه حتی یک‌بار ترکیب او را با سایر مدافعان در شرایط واقعی مسابقه هماهنگ کند، بلیت آمریکا را در جیب او گذاشت. درگاهی حالا اولین توریست رسمی تاریخ فوتبال ایران در جام جهانی است که بدون حتی یک بازی ملی، قرار است در فهرست ۲۶ نفره قرار بگیرد. حضور او، دهن‌کجی آشکاری است به تمام بازیکنانی است که ماه‌ها در اردوها عرق ریختند اما پشت سد پیرمردهای خسته تیم ملی ماندند.

برای درک عمق این فاجعه، باید تقویم را ورق بزنیم. در تمام ادوار گذشته، حتی محافظه‌کارترین یا جسورترین مربیان نیز حداقل یک‌بار بازیکنان‌شان را در یک میدان رسمی یا دوستانه آزموده‌اند. ورود به فهرست جام جهانی با تنها یک بازی ملی، تا پیش از این کم‌سابقه‌ترین اتفاق ممکن بود. در جام جهانی ۱۹۷۸، جوادالله‌وردی، رسول کربکندی و حمید مجدتیموری با یک بازی ملی راهی آرژانتین شدند، در ۱۹۹۸ فرانسه، پرویز برومند با یک بازی ملی روی نیمکت نشست، در ۲۰۰۶ آلمان، برانکو ایوانکوویچ به امیرحسین صادقی و وحید طالب‌لو، با وجود تنها یک بازی ملی اعتماد کرد و در ۲۰۱۸ و ۲۰۲۲ نیز داستان با امیر عابدزاده، پیام نیازمند و البته سیدمجید حسینی تکرار شد. در میان تمام این نام‌ها، مجید حسینی یک استثنای تاریخی بود که ره صدساله را یک‌شبه پیمود و به ترکیب اصلی رسید. اما نکته حیاتی اینجاست؛ همه آنها حداقل یک‌بار در اتمسفر بازی ملی نفس کشیده بودند. امروز، کادر فنی فعلی خط بطلانی بر همین حداقل‌ها کشیده است. صفر بازی ملی و حضور در جام جهانی؛ رکوردی که شاید تا دهه‌ها در تاریخ فوتبال دست‌نیافتنی باقی بماند.

وقتی قطعات این پازل را کنار هم می‌گذاریم، تصویر نهایی به شدت آزاردهنده است. تیمی که از یک سو با اصرار عجیبی ساختار خود را بر پایه بازیکنان پا به سن گذاشته حفظ می‌کند و جوانان مستعد را پشت خط نگه می‌دارد، ناگهان در چرخشی متناقض، دو بازیکن بدون بازی ملی را در لیست نهایی قرار می‌دهد. تیمی که به جای کمپ‌های مدرن، درگیر ویزا و کمپ‌های مرزی مکزیک است و بازی‌هایش را از ترس منتقدان پشت درهای بسته برگزار می‌کند. این دیگر فوتبال نیست؛ این یک قمار بزرگ با اعتبار پیراهنی است که میلیون‌ها نفر قلب‌شان برای آن می‌تپد. پرواز تیخوانا، حالا مسافرانی را با خود می‌برد که نامرئی‌ترین مهره‌های تاریخ فوتبال ایران هستند. جام جهانی نزدیک است و ما با چشمانی باز به استقبال تاریکی می‌رویم.

اداره کل ثبت اسناد و املاک استان مرکزی
اداره ثبت اسناد و املاک حوزه ثبت ملک دلیجان
هیات موضوع قانون تعیین تکلیف وضعیت ثبتی اراضی و ساختمانهای فاقد سند رسمی
آگهی موضوع ماده ۳ قانون و ماده ۱۳ آئین نامه قانون تعیین تکلیف وضعیت ثبتی و اراضی و ساختمانهای فاقد سند رسمی
شناسه آگهی: ۲۱۹۷۴۸۳
۱- برابر رای شماره ۱۴۰۴۶۰۳۰۵۰۰۴۰۱۲۱۴۰- ۱۴۰۴/۱۲/۱۸هیات موضوع قانون تعیین تکلیف وضعیت ثبتی اراضی و ساختمانهای فاقد سند رسمی مستقر در واحد ثبتی حوزه ثبت ملک دلیجان تصرفات مالکانه بلامعارض متقاضی آقای علی لطفی فرزند مسلم بشماره شناسنامه ۸۹۱ صادره از دلیجان در ششدانگ یک قطعه باغ به مساحت ۷۸۴/۲۴متر مربع پلاک ۳۳۸ فرعی از ۱۱ اصلی واقع در روستای و سقونقان جاسب دلیجان خریداری از علی اکبر و حسن صالحی مالک رسمی آقای حسن صالحی
۲- برابر رای شماره ۱۴۰۴۶۰۳۰۵۰۰۴۰۱۲۱۴۲- ۱۴۰۴/۱۲/۱۸ هیات موضوع قانون تعیین تکلیف وضعیت ثبتی اراضی و ساختمانهای فاقد سند رسمی مستقر در واحد ثبتی حوزه ثبت ملک دلیجان تصرفات مالکانه بلامعارض متقاضی آقای علی لطفی فرزند مسلم بشماره شناسنامه ۸۹۱ صادره از دلیجان در ششدانگ یک قطعه باغ به مساحت ۱۰۱۰/۲۶ متر مربع پلاک ۳۳۷ فرعی از ۱۱ اصلی واقع در روستای و سقونقان جاسب دلیجان خریداری از علی اکبر و آقای علیرضا صالحی محرز گردیده است. لذا به منظور اطلاع عموم مراتب در دو نوبت به فاصله ۱۵ روز آگهی می شود در صورتی که اشخاص نسبت به صدور سند مالکیت متقاضی اعتراضی داشته باشند میتوانند از تاریخ انتشار اولین آگهی به مدت دو ماه اعتراض خود را به این اداره تسلیم و پس از اخذ رسید ظرف مدت یک ماه از تاریخ تسلیم اعتراض دادخواست خود را به مراجع قضایی تقدیم نمایند. بدیهی است در صورت انقضای مدت مذکور و عدم وصول اعتراض طبق مقررات سند مالکیت صادر خواهد شد.
تاریخ انتشار نوبت اول :۱۴۰۵/۰۳/۱۶ تاریخ انتشار نوبت دوم : ۱۴۰۵/۰۳/۳۱
غلامحسن فدایی- رئیس ثبت اسناد و املاک

هیات موضوع قانون تعیین تکلیف وضعیت ثبتی اراضی و ساختمانهای فاقد سند رسمی
آگهی موضوع ماده ۳ قانون و ماده ۱۳ آئین نامه قانون تعیین تکلیف وضعیت ثبتی و اراضی و ساختمانهای فاقد سند رسمی
شناسه آگهی ۲۱۹۷۶۰۶
برابر رای شماره ۱۴۰۵۶۰۳۰۵۰۰۴۰۰۰۰۷۴ - ۱۴۰۵/۰۱/۱۰هیات موضوع قانون تعیین تکلیف وضعیت ثبتی اراضی و ساختمانهای فاقد سند رسمی مستقردر واحد ثبتی حوزه ثبت ملک دلیجان تصرفات مالکانه بلامعارض متقاضی آقای احمد شجری فرزند غلامحسین بشماره شناسنامه ۸ صادره از دلیجان در سه دانگ مشاع از ششدانگ یک باب باغ به مساحت ۱۸۱۰/۴۴متر مربع پلاک ۳۲۵ فرعی از ۱۱ اصلی واقع در روستای وسقونقان جاسب دلیجان خریداری از ورات مرحومه فاطمه سادات محسنی مالک رسمی مالکین اولیه محرز گردیده است. لذا به منظور اطلاع عموم مراتب در دو نوبت به فاصله ۱۵ روز آگهی میشود در صورتی که اشخاص نسبت به صدور سند مالکیت متقاضی اعتراضی داشته باشند میتوانند از تاریخ انتشار اولین آگهی به مدت دو ماه اعتراض خود را به این اداره تسلیم و پس از اخذ رسید ظرف مدت یک ماه از تاریخ تسلیم ،اعتراض دادخواست خود را به مراجع قضایی تقدیم نمایند. بدیهی است در صورت انقضای مدت مذکور و عدم وصول اعتراض طبق مقررات سند مالکیت صادر خواهد شد.
تاریخ انتشار نوبت اول : ۱۴۰۵/۳/۱۶ تاریخ انتشار نوبت دوم :۱۴۰۵/۳/۳۱
غلامحسن فدایی- رئیس ثبت اسناد و املاک شهرستان دلیجان

اداره کل ثبت اسناد و املاک استان مرکزی
اداره ثبت اسناد و املاک حوزه ثبت ملک دلیجان
هیات موضوع قانون تعیین تکلیف وضعیت ثبتی اراضی و ساختمانهای فاقد سند رسمی
آگهی موضوع ماده ۳ قانون و ماده ۱۳ آئین نامه قانون تعیین تکلیف وضعیت ثبتی و اراضی و ساختمانهای فاقد سند رسمی
شناسه آگهی: ۲۱۹۷۴۴۸
۱- برابر رای شماره ۱۴۰۵۶۰۳۰۵۰۰۴۰۰۰۱۱۲ - ۱۴۰۵/۰۱/۱۵ هیات موضوع قانون تعیین تکلیف وضعیت ثبتی اراضی و ساختمانهای فاقد سند رسمی مستقر در واحد ثبتی حوزه ثبت ملک دلیجان تصرفات مالکانه بلامعارض متقاضی آقای/خانم امیر حدادی فرزند علی‌اصغر بشماره شناسنامه ۳۶۳۴ صادره از تهران در ششدانگ یک باب باغ به مساحت ۵۸/۱۰۶۵ متر مربع پلاک ۶۲۵ فرعی از ۳۰ اصلی واقع در روستای کروگان جاسب دلیجان خریداری از خانم زهرا رفیعی مالک رسمی آقای سید احمد حقگو
۲- برابر رای شماره ۱۴۰۵۶۰۳۰۵۰۰۴۰۰۰۱۱۳ - ۱۴۰۵/۰۱/۱۵هیات موضوع قانون تعیین تکلیف وضعیت ثبتی اراضی و ساختمانهای فاقد سند رسمی مستقر در واحد ثبتی حوزه ثبت ملک دلیجان تصرفات مالکانه بلامعارض متقاضی آقای/ خانم مصطفی حدادی فرزند علی اصغر بشماره شناسنامه ۵۰۶۹ صادره از تهران در ششدانگ یک باب باغ به مساحت ۹۵/ ۹۱۰ متر مربع پلاک ۱۰۰۷ فرعی از ۳۰ اصلی واقع در روستای گروگان جاسب دلیجان خریداری از خانم زهرا رفیعی مالک رسمی خانم خاور عابدینی
۳- برابر رای شماره ۱۴۰۵۶۰۳۰۵۰۰۴۰۰۰۱۱۵ – ۱۴۰۵/۰۱/۱۵ هیات موضوع قانون تعیین تکلیف وضعیت ثبتی اراضی و ساختمانهای فاقد سند رسمی مستقر در واحد ثبتی حوزه ثبت ملک دلیجان تصرفات مالکانه بلامعارض متقاضی آقای/خانم مجتبی حدادی فرزند علی اصغر بشماره شناسنامه ۱۷۳۳۹ صادره از تهران در ششدانگ یک باب باغ به مساحت ۸۱۱/۶۹متر مربع پلاک ۹۵۶ فرعی از ۳۰ اصلی واقع در روستای گروگان جاسب دلیجان خریداری از خانم زهرا رفیعی مالک رسمی آقای محمد محبوبی محرز گردیده است. لذا به منظور اطلاع عموم مراتب در دو نوبت به فاصله ۱۵ روز آگهی میشود در صورتی که اشخاص نسبت به صدور سند مالکیت متقاضی اعتراضی داشته باشند میتوانند از تاریخ انتشار اولین آگهی به مدت دو ماه اعتراض خود را به این اداره تسلیم و پس از اخذ رسید، ظرف مدت یک ماه از تاریخ تسلیم ،اعتراض دادخواست خود را به مراجع قضایی تقدیم نمایند. بدیهی است در صورت انقضای مدت مذکور و عدم وصول اعتراض طبق مقررات سند مالکیت صادر خواهد شد.
تاریخ انتشار نوبت اول : ۱۴۰۵/۰۳/۱۶ تاریخ انتشار نوبت دوم : ۱۴۰۵/۰۳/۳۱
غلامحسن فدایی- رئیس ثبت اسناد و املاک

اداره کل ثبت اسناد و املاک استان مرکزی
اداره ثبت اسناد و املاک حوزه ثبت ملک دلیجان
هیات موضوع قانون تعیین تکلیف وضعیت ثبتی اراضی و ساختمانهای فاقد سند رسمی
آگهی موضوع ماده ۳ قانون و ماده ۱۳ آئین نامه قانون تعیین تکلیف وضعیت ثبتی و اراضی و ساختمانهای فاقد سند رسمی
شناسه آگهی: ۲۱۹۷۴۳۶
۱ - برابر رای شماره ۱۴۰۴۶۰۳۰۵۰۰۴۰۱۱۴۹۴ - ۱۴۰۴/۱۱/۲۵هیات موضوع قانون تعیین تکلیف وضعیت ثبتی اراضی و ساختمانهای فاقد سند رسمی مستقر در واحد ثبتی حوزه ثبت ملک دلیجان تصرفات مالکانه بلامعارض متقاضی خانم لیلا نصرالله فرزند غلامعلی در ششدانگ زمین مزروعی به مساحت ۳۶۰/۹۶مترمربع پلاک ۱۶۹۱ فرعی از یک اصلی واقع در روستای بیجگان بخش ۱۰ شهرستان دلیجان خریداری از حسن محمدی و از مالکیت ثبتی ولی‌اله قاسمی
۲- برابر رای شماره ۱۴۰۴۶۰۳۰۵۰۰۴۰۱۱۴۹۶ - ۱۴۰۴/۱۱/۲۵هیات تصرفات مالکانه بلامعارض متقاضی خانم لیلا نصر الله فرزند غلامعلی در ششدانگ زمین مزروعی به مساحت ۱۲۰۲/۲۶ متر مربع پلاک ۱۶۸۸ فرعی از یک اصلی واقع در روستای بیجگان بخش ۱۰ شهرستان دلیجان خریداری از حسن محمدی و از مالکیت ثبتی سید جلال ابراهیمی فرزند سید حسن
۳-برابر رای شماره ۱۴۰۴۶۰۳۰۵۰۰۴۰۱۱۴۹۸ - ۱۴۰۴/۱۱/۲۵هیات تصرفات مالکانه بلامعارض متقاضی خانم لیلا نصرالله فرزند غلامعلی در ششدانگ زمین مزروعی به مساحت ۱۰۴۳/۰۹ متر مربع پلاک ۱۶۸۸ فرعی از یک اصلی واقع در روستای بیجگان بخش ۱۰ شهرستان دلیجان خریداری از حسن محمدی و از مالکیت ثبتی سید جلال ابراهیمی فرزند سید حسن محرز گردیده است. لذا به منظور اطلاع عموم مراتب در دو نوبت به فاصله ۱۵ روز آگهی می شود در صورتی که اشخاص نسبت به صدور سند مالکیت متقاضی اعتراضی داشته باشند میتوانند از تاریخ انتشار اولین آگهی به مدت دو ماه اعتراض خود را به این اداره تسلیم و پس از اخذ ،رسید ظرف مدت یک ماه از تاریخ تسلیم اعتراض دادخواست خود را به مراجع قضایی تقدیم نمایند. بدیهی است در صورت انقضای مدت مذکور و عدم وصول اعتراض طبق مقررات سند مالکیت صادر خواهد شد.
تاریخ انتشار نوبت اول : ۱۴۰۵/۰۳/۱۶ تاریخ انتشار نوبت دوم : ۱۴۰۵/۰۳/۳۱
غلامحسن فدایی- رئیس ثبت اسناد و املاک